

Z dušami klepeta na skoraj vsakem koraku

To je njen vsakdan že šest let ...

Meri Verdinek, Stik z dušami

Ko duša zapusti telo in se dvigne v svoj dušni dom, ni konec življenja. Je konec izkušanja na Zemlji, konec fizičnega obstoja. To poimenujemo na Zemlji smrt, duše pa povedo, da je to le odhod, prehod, ko duša zapusti obleko, ki jo je nosila na Zemlji – telo. Svoje dušno življenje nadaljuje v dušnem domu, Nebesih, na Nebu, v veselju, recite temu tako, kot je najbližje vam. In od tam se tudi javljajo. Ja, res se.

Ko se mi je mama prvič prikazala, tako močno, da sem bila prepričana, da niso moji spomini, ter mi pripovedovala o aktualnih dogodkih na Zemlji, sem se začela spraševati, kako lahko tako jasno komuniciram z njo. Vedela je

Ali bolje rečeno celo življenje, pa se, do pred šestih let, tega nisem dodobra zavedala. Junija je minilo šest let, od kar nas je zapustila naša babica, klicali smo jo mama Marta. Nikoli nisva bili prav tesno povezani, spomnim pa se nekaj posebnih stvari, ki jih je počela samo ona. A po njenem odhodu niso ostali le spomini na njo. Pravzaprav se je z njenim odhodom začelo marsikaj. Začela se je moja zavestna pot poslanstva na zemlji – biti stik z dušami.

FOTO: SHUTTERSTOCK, OSEBNI ARHIV

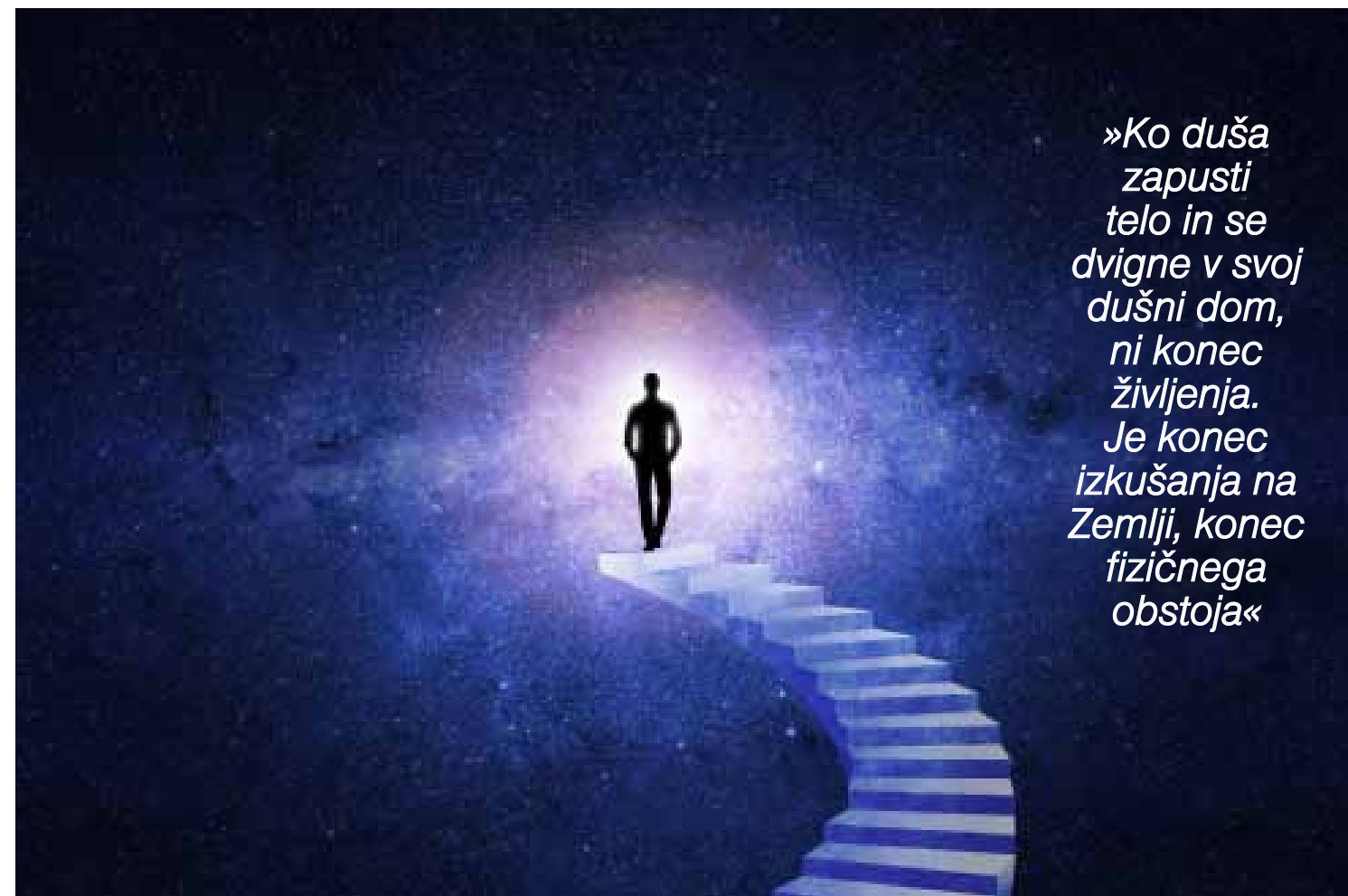
marsikaj, kar se je zgodilo po njenem odhodu (opr., duše mi ne dovolijo uporabljati besede smrt, saj niso umrle, ampak so le odšle). Za mojega očeta, svojega sina je imela sporočilo. Ko sem mu ga na hitro predala, je ostal brez besed.

Točno štiri mesece po njenem odhodu sem se ponesrečila in sledilo je dobrih šest mesecev intenzivnega okrevanja. To mi je bil podarjen čas, ko sem lahko osebnostno rastle, raziskovala svojo podzavest, vzorce, prepričanja in odkrivala svoje poslanstvo. Kaj početi v življenju naprej. Zaključevala sem Fakulteto za varnostne vede. Po končani srednji veterinarski šoli je bilo to povsem drugo področje izobraževanja, a v času okrevanja po poškodbi sem čutila, da je tudi ta pot le pot, ki jo bom prehodila, zapisala med svoje izkušnje in šibala dalje. Tako se je tudi zgodilo. Raziskovanje dušnega sveta skozi pogovore z mamo in pozneje tudi drugimi, me je vedno bolj vleklo. Počasi so klepeti postali vsakodnevni. Želela sem vedeti več. Kako in zakaj je tako, kot je. Ali lahko vsi komuniciramo z njimi? Na kakšen način potekajo komunikacije? Kako duše vidijo svet po dvigu v dušni dom? Nešteto vprašanj, na katere je mama vztrajno odgovarjala. A odgovori niso vedno prišli takoj za mojim postavljenim vprašanjem. Na ne-

katere odgovore sem čakala tudi po več mesecev in še danes je tako. Tako me je urila v potrpežljivosti, ki je ena ključnih sestavin pri povezovanju in komunikaciji z dušami. Druga glavna sestavina pa je zaupanje. Tega mi pri mami ni manjkalo. Spomnim se njenih prvih besed ob prvem prikazovanju. Rekla je: »Zdaj me lahko tikaš, mami in ati naju ne slišita.« In sva bili dogovorjeni. Postala je moja zaveznica tam zgoraj, moja svetovalka, pomočnica. Hecam se, da me bo verjetno, ko se nekega dne pridružim tam zgoraj, čakal doooooolg račun za vse usluge, ki jih opravlja zame. In še račun vseh tistih duš, katerih njihovim dragim na Zemlji pokažem pot do njihovih objemov, njihove pomoči.

Tako je – tisti, ki so nas na zemeljski ravni že zapustili, nas imajo radi še bolj, kot so nas imeli radi tu. Želijo nam pomagati, zato se nam javljajo, puščajo simbole, kot so peresa, srčki (oh, teh je v moji zbirki že več 100), gumbi, kovanci, obrisi v oblakih, vodnih kapljicah, »nastavljene« pesmi na radiju, premikajoči se tv-programi, utripanje luči, težave z elektronskimi napravami in še in še. Duše nimajo meje v domišljiji, kako nam ponagajati, nas spraviti v smeh in nam dati jasno vedeti, da nismo sami.

Pa vendar je ob njihovem odhodu, ko se počutimo osamljene, težko. Žalost, razočara-

»Ko duša zapusti telo in se dvigne v svoj dušni dom, ni konec življenja. Je konec izkušanja na Zemlji, konec fizičnega obstoja«

nje, jeza, krivda, bes ... Vsa čustva, ki včasih kot en velik mikš pridejo na plano. Vse to je proces žalovanja in je nekaj povsem normalnega. Številne ljudi postane tudi strah. Kaj pa bo zdaj? Kje pa je moj/a dragi/? Kaj se je zgodilo, se bomo še srečali? Je z njim/njo vse v redu? Bo vseeno poleg mene, ko bom opravil/a maturo, ko bom diplomiral/a, se poročil/a? Ali bo videl/a moje otroke? Joj, pozabil/a sem, da se o tistem prepiru nisva nikoli pogovorila/i ... In vprašanja, ki oblikujejo krivdo, da nismo nečesa opazili, smo spregledali, bili premalo pozorni ... Smo za nekoga premalo naredili ... Nešteto nerazrešenih vprašanj, ki ustvarjajo še podvprašanja. Ko nastane poplava vsega in ne vemo več, kako naprej ... Želimo si, da bi lahko vsaj še enkrat poklepetali z njimi, jih vprašali, kako so, da nam, morda skozi svoj odgovor dajo vedeti, da se tudi mi lahko počutimo super, čeprav so oni odšli ...

To so vprašanja, ki se najpogosteje pojavljajo na medijstvih. Medijstvo – torej srečanje, kjer prejmemo sporočila duš, sama poimenujem kar klepet z dušami. Namreč medijstvo – vsaj pri meni – je videti natanko tako. Sproščen klepet, kjer duše povedo marsikaj. Skozi njihove informacije, ki vam jih med lepetom

posredujem, jih povsem prepoznate. Velikokrat mi stranke povedo, da naredim kakšno kretnjo, ki jo je delal/a njihov/a ljubljene/a. Pa besede, ki so jih uporabljali. Zagotovo pa najbolj fascinirajo informacije o trenutnem dogajanju, življenju stranke, ki pride na klepet s svojimi dragimi. Duše odgovarjajo na vprašanja, še preden bi jih vprašali, saj na ta način kažejo, da so še vedno prisotni v našem življenju, le na drugačen način. Najbolj zanimivo pa je, kako stranka najde pot do medijstva. Vedno se zgodi tako, da ti nekaj ali nekdo poda informacijo o tem in to te tako močno pritegne, da ne moreš mimo. Zagotovo je tudi danes nekdo tvojo pozornost, ja, tebi, ki v tem trenutku prebiraš te vrstice, usmeril sem, saj potrebuješ nekaj iz njihovega sveta. Morda je to potrditev, da so v redu, morda vedenje, da te imajo radi. Morda le znak, da ti bo uspelo ... Sam/a čutiš. Beri do konca ... Skrivnost se razkrije ...

Najpogostejše vprašanje, ki ga dobim pred klepetom, je, kdaj je primeren čas za obisk pri mediju? Kdaj lahko pridem klepetat s svojimi dragimi, ki so odšli? Je pomembno koliko časa mine od njihovega odhoda? Informacij na internetu je ogromno in številne se precej razlikujejo. Ko sem sama vpraša-

la in prosila duše za odgovor na to vprašanje, so duše rekle: »Pridi klepetat, ko si ti pripravljen/a. Ko čutiš, da je pravi čas.« »Kako pa čutiš, vem, da je pravi čas?« »Pravi čas je, ko na to pomisliš. Ko pride mimo tebe informacija o tem. Ko te preprosto vleče. Od našega odhoda lahko minejo le trije dnevi, lahko minejo leta. Vedi, da ti mi pokažemo pot, te pripeljemo do informacije, ko vemo, vidimo, da nas potrebuješ na takšen način. Mi smo tisti, ki prvi rečemo: no, pa pojdimo na klepet. Takrat je pravi čas.« Osebnost so se mi duše javile tudi že tri dni po odhodu iz telesa. Z zelo jasnimi informacijami, ki sem jih posredovala osebi dalje. Bila je globoko hvaležna in pomirjena. Javijo se tudi tisti, ki so odšli že pred več kot desetimi leti. Ni omejitve. V dušnem svetu ni časa. Ta je le na Zemlji. In tako kot ni časa v dušnem domu, tako brezčasen je občutek med našimi klepeti.

In naj ta naš klepet v obliki branja zaključim s predajanjem sporočila dušnega sveta: 'Dragi/a moj/a, poskrbi, da bo vsak tvoj dan poln življenja. Uresniči sebe, bivaj v polnosti, dihaj in se veseli. Vedi, da smo ob tebi in da se nekega dne spet srečamo. Objem iz Neba.«